

TONEEL

LIEFDE, DAAR DRAAIT HET OM

'Ik kan zo kwaad worden als ik acteurs hoor zeggen dat ze niet zo met het publiek bezig zijn. Acteren doe je om iets over te brengen, verbinding te zoeken. Het publiek is alles, de reden waarom je speelt. Je kúnt niet alleen met jezelf bezig zijn.' Acteertalent Héléne Devos praat snel en vol emotie; haar handen praten mee. Haar blik is fel, dan weer dromerig, vaak stralend.

Ze is pas vijftientig en al sinds anderhalf jaar verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. Ze speelde onder meer in *De pelikaan* en *De meeuw*. Een droom voor veel acteurs. Ook voor haar? 'Absoluut! Dit is alles wat ik me wensen kan, echt de top.' Toch had ze nooit gedacht dat ze actrice zou worden. Devos deed gymnasium en rechten lag in de lijn der verwachting. 'Het eerste echte toneel dat ik zag was van Toneelgroep Amsterdam. Opeens wist ik: dít is wat ik wil. Kort daarna heb ik me aangemeld voor de toneelschool in Antwerpen.'

Ze werd aangenomen, tot ongenoegen van haar familie. 'Die vonden het niks. Ik had sowieso geen makkelijke relatie met mijn ouders. Dat ik ben gaan spelen, is ach-

Als jongste aanwinst van Toneelgroep Amsterdam maakt Héléne Devos een bliksemcarrière. De Vlaamse heeft alles in zich om een fenomeen te worden: talent, gedrevenheid en een missie.

INTERVIEW MAAIKE SCHUTTEN

teraf gezien misschien een vlucht geweest.'

Put je uit je verleden op het podium? 'De tijd dat ik uitleefde wat er vanbinnen speelde is voorbij. Het gevoel haal ik vooral uit de tekst en de stukken zelf. Ik zou niet als mezelf op het podium kunnen staan. Door mijn eigen verhaal in iets groters te gieten, kan ik bij meer mensen iets teweegbrengen.' Acteren is voor Devos eerder een manier om haar plek te vinden in de wereld, denkt ze. 'Ik ben voor veel dingen bang, maar op het podium nooit. Daar kan ik mensen aan het denken zetten.'

Is ze thuis bij Toneelgroep Amsterdam? 'Ja, het voelt als familie. Ik ben de baby, ie-

deren helpt me als ik ergens mee zit. Alwin (Pulinx, red.) is als een broer, Hans (Kesting, red.) als een oom. Omdat ik als Vlaamse niet opgegroeid ben met De Grote Nederlandse Acteurs, was het voor mij misschien minder stressvol dan voor een Nederlandse nieuwkomer. Het gaat er soms hard aan toe, maar het mooie is dat je tot elkaar veroordeeld bent. Je komt dus altijd weer bij elkaar. Dat maakt de band alleen maar intenser. Dat ene moment van verbondenheid tussen acteurs, het publiek en de regisseur. Waarin iedereen loskomt van zichzelf, lacht of huilt, geraakt wordt, op wat voor manier dan ook. Dat is voor mij liefde,' glundert ze. 'Daar draait het allemaal om.'

Een leven zonder acteren kan ze zich moeilijk voorstellen. 'Vroeger leefde ik ten dienste van mijn familie, nu voor het toneel.' En voor zichzelf, voegt ze gauw toe. 'Mijn vriend leert me dat. Goed eten, zomaar een jurk kopen. Ik heb me voorgenomen om voor elk premiërefeest iets bijzonders te kopen. Als de voorstelling goed gaat, ben je extra mooi op het feest erna.' Ze lacht: 'En als het slecht gaat, heb je altijd nog je jurk.'